

Zitting 1976–1977

4572

Vaststelling van Boek 5 van het Nieuwe Burgerlijk Wetboek

Nr. 14

GEWIJZIGDE AMENDEMENTEN VAN HET LID DE GAAIJ FORTMAN TER VERVANGING VAN DIE GEDRUKT ONDER NR. 13

Ontvangen 17 maart 1977

De ondergetekende stelt de volgende amendementen voor:

I

Artikel 5.1.2 vervalt.

II

Vóór **artikel 5.4.1** wordt een **nieuw artikel 5.4.0** ingevoegd, luidende:

Artikel 0. De eigenaar van een erf mag niet in een mate of op een wijze die volgens artikel 6.3.1.1 onrechtmatig is, aan eigenaren van andere erven hinder toebrengen zoals door het verspreiden van rumoer, trillingen, stank, rook of gassen, door het onthouden van licht of lucht of door het ontnemen van steun.

Toelichting

Artikel 5.1.2 strekt er in wezen toe twee problemen op te lossen. In de eerste plaats is er de vraag waar tussen burens de grens ligt tussen hinder en misbruik van recht. In het eerste lid wordt in afwijking van het huidige recht bepaald dat het onthouden van licht en lucht en het ontnemen van steun als een kwestie van hinder moet worden beschouwd, terwijl deze gevallen in het huidige recht vanuit het gezichtspunt van misbruik van recht beoordeeld plegen te worden (vgl. Onrechtmatige Daad I, nr. 79 (Jansen) en de toelichting van Meijers, blz. 383). Deze regel kan echter beter in titel 5.4 worden ondergebracht, en wel als artikel 5.4.0. Dit kan dan de inleiding vormen voor de reeds op overeenkomstige wijze geredigeerde artikelen 5.4.1-3, die eveneens regels betreffende hinder bevatten. Deze overbrenging brengt mee dat de bepaling een beperkter karakter krijgt. Zij moet, evenals de daarop volgende artikelen, worden gezien als een uitwerking van titel 6.3 voor een bijzonder geval, nl. voor het geval van de verhouding tussen burens. Zowel in dit geval als in alle andere gevallen dienen de gevolgen van de hinder aan de hand van de algemene regels van titel 6.3 te worden beoordeeld. Dat eigendom op zichzelf een volgens die titel onrechtmatige hinder niet rechtvaardigt, wordt niet in twiffel gesteld.

dig, is vanzelfsprekend en behoeft derhalve niet uitdrukkelijk te worden bepaald.

Het tweede probleem waarmee artikel 5.1.2, met name in de leden 2-4, zich bezig houdt, is de vraag in hoeverre de rechter die meent dat een verbod van de hinder niet op zijn plaats is, maar vergoeding van de door de benadeelde geleden en nog te lijden schade wèl, de verbodsvordering met behoud van het recht van de benadeelde op schadevergoeding kan afwijzen. Deze kwestie kan zich niet alleen bij hinder voordoen, maar bij elke in beginsel onrechtmatige gedraging. Weliswaar komt zij in de huidige rechtspraak tot nu toe vooral bij hindergevallen naar voren, maar er is geen reden om aan te nemen dat de regel die met name in H.R. 19 december 1952, N.J. 1953, 642, (Voorste Stroom) is ontwikkeld niet ook buiten het terrein van de hinder toepassing zou kunnen vinden. Het is daarom wenselijk de regeling van artikel 5.1.2 leden 2-4 naar Boek 6 over te brengen. Dit kan geschieden in de algemener en eenvoudiger geredigeerde vorm voorgesteld in het amendement, gedrukt onder nr. 19 van wetsontwerp 7729 betreffende Boek 6.

Men lette erop dat het daar voorgestelde artikel 6.3.1.5b vaak juist in het geval van artikel 5.4.0 zal kunnen worden toegepast. De niet-nakoming van de daar bedoelde verplichting van de eigenaar leidt dan alleen tot het verschuldigd worden van schadevergoeding.

De Gaaij Fortman